

## Arrest

nr. 81 883 van 29 mei 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 september 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 21 december 2011 (RvV 21 december 2011, nr. 72 377).

1.3. Verzoeker diende op 6 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 februari 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

*Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;*

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten*

*(…)*

*die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.02.2012*

*Overwegende dat de betrokkene op 06.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.12.2011 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 06.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst: overwegende dat de betrokkene verklaart geen nieuwe documenten naar voren brengt; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.*

*(…)”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker geeft hierbij volgende toelichting:

*“Aangezien verzoeker de intentie heeft om een nieuw leven op te starten in België, zou een gedwongen terugkeer een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM. Pas in België werd verzoekster herenigd met zijn broer en moeder, de heer S.(...) S.(...) en mevrouw S.(...) N.(...). De aan verzoeker opgelegde verplichting om zich naar Kosovo te begeven en er de nodige documenten te bekomen voor zijn terugkeer naar België staat dan ook buiten verhouding tot de inmenging op het recht op gezinsleven. Het bevel om het grondgebied te verlaten, komt immers neer op het effectief verwijderen van het grondgebied, alsook het laten bestaan van de onmogelijkheid om op behoorlijke wijze een nieuw leven op te bouwen in België. Ten slotte zou de verwijdering van verzoeker neerkomen op een splitsing tussen hem en zijn broer S.(...) S.(...) en zijn moeder S.(...) N.(...). Een en ander vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM.”*

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing ongemoeid laat voor zover deze betrekking heeft op de weigering tot in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag. Hij richt zich blijkens zijn verzoekschrift enkel tegen *“het bevel om het grondgebied te verlaten”* waardoor het

onderzoek te dezen beperkt blijft tot de vraag of het bevel waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

### 3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.4. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

3.5. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer naar Kosovo inhoudt. Het lijkt veel waarschijnlijker dat verzoeker eventueel naar Bosnië-Herzegovina zal worden teruggestuurd, gelet op het Bosnische paspoort dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde gezinsleven in België dient vervolgens te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat er met zijn broer of zijn moeder sprake is van een band van afhankelijkheid. Verzoeker toont bovendien evenmin aan dat hij samenwoont met zijn broer en zijn moeder, zodat op geen enkele wijze een daadwerkelijk gezinsleven wordt aangetoond. Aangezien het bestaan van een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, kan verzoeker uiteraard geen schending van artikel 8 van het EVRM hard maken.

Het enig middel is ongegrond.

### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN